

Guillaume Janneau

Encyklopedia Sztuki Dekoracyjnej

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe

Warszawa 1978

OD REDAKCJI

Encyklopedia Sztuki Dekoracyjnej ukazała się w popularnej serii edytorskiej Larousse'a – „*Les dictionnaires de l'homme du XXe siècle*”. Już to samo określa popularny charakter wydawnictwa i mówi o społecznej potrzebie książki. Autor, Guillaume Janneau, opracował ją na podstawie długoletniej praktyki, w bezpośredniej styczności z omawianymi dziedzinami sztuki. Jako zarządca generalny Mobilier National oraz słynnych manufaktur państwowych Gobelins, Beauvais i Sèvres, a także profesor tytularny Conservatoire des arts et métiers w Paryżu miał swobodny dostęp do materiałów archiwalnych, istniejących warsztatów, a przede wszystkim do niezwykle bogatych kolekcji francuskich. Powstała w ten sposób praca oryginalna i żywa, wciągająca Czytelnika w pozornie prozaiczny świat warsztatów rzemieślniczych, cechów i manufaktur, w zawiłości przepisów i procesów produkcyjnych, żmudną codzienną pracę. Trzeba przy tym pamiętać, że pisał ją Francuz dla Francuzów. Znalazło to dobitny wyraz w doborze i hierarchii tematów, wśród których wszystko co wiąże się z Francją zostało silnie zaakcentowane.

Decydując się na przetłumaczenie pracy na język polski Wydawnictwo zdawało sobie sprawę z jednostronności ujęcia i subiektywizmu spojrzenia autora. Chodziło jednak o wypełnienie jeszcze jednej luki w naszym piśmiennictwie o sztuce, o zbliżenie Czytelnikowi niezwykle rozległej dziedziny twórczości artystycznej, której produkty są najsilniej związane z codzienną działalnością człowieka. Sztuka dekoracyjna, zwana też często i niezbyt fortunnie „użytkową” lub „stosowaną” zasługuje w pełni na osobne wydawnictwo typu encyklopedycznego, zawierające oprócz terminologii wiadomości historyczne o artystach, stylach i środowiskach twórczych. Wydaje się również słuszne, że sięgnięto tu po wzór francuski. Znaczenie Francji w dziedzinie sztuki dekoracyjnej było zawsze ogromne, a Polacy umieli to doceniać i wykorzystywać. Świadczą o tym dzieje polsko-francuskich stosunków artystycznych, potwierdzają zachowane zabytki.

Wydawca, dostosowując Encyklopedię do „polskiego nieba”, starał się zachować jej pierwotny charakter, uzupełniając tylko w miarę potrzeb informacjami dotyczącymi Polski i innych, słabiej zarysowanych środowisk narodowych. Weszła też do niej pewna liczba haseł terminologicznych oraz odsyłaczy, informujących o zawartości większych artykułów problemowych. Hasła dodane i uzupełnienia tekstów autorskich są sygnowane umownym symbolem – (red.). Zostały również utrzymane zasadnicze ramy chronologiczne, proponowane przez autora, sięgające do przełomu XIX i XX wieku, z secesją włącznie. W polskim wydaniu Encyklopedii Czytelnik znajdzie podstawową bibliografię tematu, ze szczególnym uwzględnieniem literatury polskiej. Znacznie rozszerzona została ilustracyjna część książki; weszły do niej przede wszystkim obiekty związane z Polską i przechowywane w polskich muzeach.